

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal na neveřejném zasedání konaném dne 11. 4. 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc. námitky kárně obviněné **Mgr. S. M.**, zastoupené JUDr. Jiřím Teryngelem, advokátem se sídlem Ke Klimentce 15, Praha 5, proti rozhodnutí **ministra spravedlnosti** ze dne 3. 4. 2018, č. j. MSP-177/2018-OOJ-SO/2, a rozhodl

t a k t o :

Námitky kárně obviněné proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 3. 4. 2018, č. j. MSP-177/2018-OOJ-SO/2, **se z a m í t a j í.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní postup ve věci

I. 1. Kárné řízení

[1] Návrhem předsedy Nejvyššího soudu, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému dne 21. 3. 2018, bylo zahájeno kárné řízení se soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 9 Mgr. S. M.. Toto řízení je u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného vedeno pod sp. zn. 16 Kss 1/2018. Za spáchání v kárném návrhu blíže popsaneho kárného provinění bylo navrženo uložení kárného opatření odvolání z funkce soudkyně ve smyslu § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“).

[2] Podle kárného navrhovatele měla kárně obviněná v první řadě jako soudkyně občanskoprávního úseku Obvodního soudu pro Prahu 9 a předsedkyně senátu rozhodující ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 98 C 10/2016 v rozporu s § 15 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), neoznámit předsedovi Obvodního soudu pro Prahu 9 závažné skutečnosti, pro které měla být vyloučena z projednávání výše uvedené žaloby na ochranu osobnosti ve věci žalobců R. B., nar. X, bytem X, a D. D., nar. X, bytem X, a žalovaného T. K., nar. X, bytem X, neboť v minulosti udržovala velmi blízký, důvěrný vztah s M. P., nar. X, který měl osobní vztah k oběma žalobcům a byl jim funkčně nadřazen v předmětném řízení v rámci jejich působení ve Fotbalové asociaci České republiky, přičemž i veřejně vyjádřil svůj zájem na výsledku tohoto sporu, v důsledku čehož je nepochybné, že u Mgr. M. s ohledem na její poměr k věci a účastníkům existoval vážný důvod k pochybnostem o její nepodjatosti, zvláště když od M. P., který měl zájem na úspěchu žalobců, a se kterým byla i během dne, kdy probíhalo soudní řízení ve výše uvedené věci, několikrát v telefonickém kontaktu, dostávala dříve na vlastní žádost – přímo či zprostředkovaně – VIP vstupenky na různá sportovní utkání, měla zajišťované zahraniční cesty na fotbalové

zápasy prvoligových klubů nebo reprezentace ČR, včetně letenek a hotelů, či permanentky do lyžařského areálu ve Špindlerově Mlýně.

[3] Dále měla kárně obviněná podle kárného navrhovatele jako soudkyně občanskoprávního úseku Obvodního soudu pro Prahu 9 a předsedkyně senátu rozhodující ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 98 C 10/2016, v přesně nezjištěné době, nejpozději dne 5. 5. 2016 v Praze, v souvislosti s projednáváním žaloby na ochranu osobnosti žalobců R. B., nar. X, bytem X, a D. D., nar. X, bytem X, a žalovaného T. K., nar. X, bytem X, vést předmětné řízení zjevně ve prospěch žalobců, a tím ovlivnit průběh a výsledek tohoto řízení ve prospěch žalobců.

[4] Jednáním popsaným ve výše uvedených dvou odstavcích měla kárně obviněná porušit § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť měla nevykládat zákon podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a nerozhodovat nestranně a spravedlivě, když vedení předmětného řízení soudem I. stupně označil odvolací Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2016, č. j. 22 Co 293/2016 - 175, za popření práva žalovaného na spravedlivý proces a odepření spravedlnosti, kdy mimo jiné shledal, že kárně obviněná provedla dokazování tak, že bylo pro další rozhodování o odvolání nepoužitelné, a nařídil, aby věc v dalším jednání projednal jiný samosoudce, aby mohla být věc posouzena objektivně a bez jakéhokoliv předsudku.

[5] Podle kárného navrhovatele měla tedy kárně obviněná zaviněně porušit povinnosti soudce vyplývající z ustanovení § 79 odst. 1, § 80 odst. 1 a § 80 odst. 2 písm. b), e) a f) zákona o soudech a soudcích a dále § 15 odst. 1 o. s. ř., když při výkonu funkce soudce nerozhodovala nestranně a spravedlivě a nezdržela se všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, zavedla příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a jeho dobrou pověst, nevystupovala nezaujatě a ke stranám nebo účastníkům řízení bez předsudků a nedbala svým chováním o to, aby její nestrannost nebyla důvodně zpochybňována, čímž měla spáchat kárné provinění ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[6] Kárný navrhovatel požadoval, aby kárný senát uložil kárně obviněné kárné opatření podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích, tedy odvolání z funkce soudce.

I. 2. Rozhodnutí ministra spravedlnosti o dočasném zproštění výkonu funkce soudkyně

[7] Rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 3. 4. 2018, č. j. MSP-177/2018-OOJ-SO/2, bylo podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích rozhodnuto o dočasném zproštění výkonu funkce soudkyně Mgr. S. M., a to na dobu do pravomocného skončení kárného řízení. Toto rozhodnutí bylo jmenované doručeno dne 5. 4. 2018.

[8] V odůvodnění předmětného rozhodnutí ministr spravedlnosti nejprve zrekapituloval dosavadní průběh kárného řízení vedeného s uvedenou soudkyní u Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného pod sp. zn. 16 Kss 1/2018 a popsal skutek, kterého se měla podle kárného návrhu dopustit. Existencí tohoto řízení je dle názoru ministra spravedlnosti splněna formální podmínka předvídaná v § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, tedy kárný návrh proti jmenované soudkyni, v němž je navrženo uložení kárného opatření odvolání z funkce soudkyně.

[9] Následně se ministr spravedlnosti zabýval splněním podmínky materiální, tj. zda je vzhledem k jednání, které je soudkyni kladeno za vinu v návrhu na zahájení kárného

řízení, a vzhledem k povaze soudcovské funkce na místě, aby do doby pravomocného rozhodnutí v kárném řízení tato soudkyně nevykonávala danou funkci. S odkazem na obsah kárného návrhu ministr spravedlnosti uvedl, že osobní vztah mezi kárně obviněnou a M. P. provázený poskytováním různých benefitů (vstupenek aj.) kárně obviněné ve spojení se vztahem M. P. k oběma žalobcům ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 98 C 10/2016, o níž rozhodovala kárně obviněná, vzbudil vážné pochybnosti o její nepodjatosti. Kárně obviněná na tuto skutečnost však adekvátně nereagovala (nesplnila oznamovací povinnost o těchto skutečnostech, kterou jí ukládá § 15 odst. 1 o. s. ř.). Vedle toho měla při samotném rozhodování věci sp. zn. 98 C 10/2016 postupovat vůči žalovaným zaujatě (svévolně a bez toho, aby k tomu měla dostatečné skutkové důvody, odmítla provést důkazy navržené žalovanými). Ministr spravedlnosti měl za to, že povaha stíhaného jednání je taková, že je zde dán důvod k dočasnému zproštění kárně obviněné funkce soudce, čemuž musí ustoupit její právo na nerušený výkon této funkce.

I. 3. Námitky dočasně zproštěné soudkyně proti rozhodnutí ministra

[10] Proti rozhodnutí ministra spravedlnosti podala kárně obviněná včasné námitky a domáhá se jeho zrušení.

[11] Má za to, že kárný návrh stojí především na vadách, které kárný návrhovač shledává v jejím postupu ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, jež se týkala žalobců R. B. a D. D. a žalovaného T. K. a v níž šlo o ochranu osobnosti. Podle kárného návrhovače existovaly objektivně vážné pochybnosti o její nepodjatosti, když v minulosti udržovala velmi blízký a důvěrný vztah s M. P., který byl funkčně nadřazen oběma žalobcům a i veřejně vyjádřil svůj zájem na výsledku sporu. Kárně obviněná však přátelský vztah k M. P. nijak neskrývala. Objevovala se po jeho boku na tribunách, chodili spolu na obědy nebo i večere. Sama byla aktivní sportovkyně, byla českou reprezentantkou v házené, sportu se věnuje aktivně dodnes a svou dceru rovněž vede ke sportu. Dcera hraje fotbal a sama kárně obviněná sportu rozumí. Zástupkyně žalovaného ve věci sp. zn. 98 C 10/2016, M. H., se podle kárně obviněné v prostředí českého fotbalu pohybuje dlouhodobě, takže věděla, resp. musela vědět o přátelském vztahu kárně obviněné s M. P. Přes poučení soudem, jež jí kárně obviněná jako soudkyně poskytla, M. H. nevznesla proti kárně obviněné jako soudkyni ve věci námitky. Z protokolu o jednání ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 podle kárně obviněné vyplývá, že účastníci byli poučeni o možnosti vznést námitky vůči osobě soudce a žádný z nich tak neučinil.

[12] Podle kárně obviněné na obou stranách výše uvedeného sporu stáli účastníci se silným vztahem k fotbalu. Okolnost, že kárně obviněná v roli soudkyně je rovněž osobou se silným vztahem k tomuto sportu, nemůže podle jejího přesvědčení narušit její nestrannost, naopak, to, že vztahům uvnitř asociace rozumí, zná vzájemnou řevnivost funkcionářů apod., je pro pochopení sporu důležité. Soudce a výkon jeho funkce přece nejsou tvořeni jen znalostí práva, ale osobní a životní zkušeností, kterou do věci vkládají. Kárně obviněná v této souvislosti na svoji podporu poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, z něhož mj. plyne, že *(k) vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat.*

[13] Podle kárně obviněné z přehledu výhrad, které jsou uvedeny v odůvodnění kárné žaloby, vyplývá, že nadřazený soud jejím rozsudkům vytykal intuitivnost, šití horkou jehlou apod. Na druhou stranu je oceňována její expeditivnost. Rychlost rozhodování v civilních sporech je známou bolestí české justice, proto si kárně obviněná položila řečnickou otázku, zda jí lze

opravdu vytýkat, že se snažila tuto bolest léčit a že se mj. snažila žalobce přesvědčit, aby zbytečnou žalobu vzal zpět.

[14] Těžiště kárného návrhu podle kárně obviněné spočívá v tom, že v tomto jediném případě (sp. zn. 98 C 10/2016) údajně rozhodovala nikoli nestranně, ve prospěch žalobců, a to údajně proto, že M. P. měl zájem na výsledku sporu. Kárně obviněná nepopřela, že s P. telefonicky hovořila. Podle ní však neměl zájem na výsledku sporu, ale o výsledek sporu. Významový rozdíl je podle jejího názoru zřejmý. Tvrzení, že žalobci byli P. podřízení, není pravda; byli členy orgánu se stejnou vahou hlasu jako P. jako předseda, a dokonce R. B. jako místopředseda mohl jednat samostatně – stejně jako předseda. Navíc R. B. byl P. protikandidátem na funkci předsedy.

[15] Dávat pak do souvislosti dary nebo výhody, které dostávala v podobě vstupenek a zahraničních cest o řadu měsíců a let dříve, než předmětný spor napadl, je pak podle kárně obviněné ničím nepodloženou spekulací. Tyto výhody vyplývaly z přátelského poměru s M. P., který tímto způsobem možná zneužíval svých možností předsedy, nicméně nikoli kvůli tomu, aby ovlivňoval výkon funkce obviněné. Ostatně podle kárně obviněné stěžní mohl předpokládat, že v budoucnu napadne nějaká žaloba právě na Obvodní soud pro Prahu 9, když příslušnost soudu se řídí bydlištěm žalovaného.

[16] Kárně obviněná nemá za to, že informovat třetí osobu o výsledku řízení by mělo být posouzeno jako nevhodné chování. Podle kárného navrhovatele před jednáním mezi osmou a devátou hodinou ranní mezi kárně obviněnou a M. P. proběhly tři telefonáty a v době mezi 14.57 a 15.21 pět kontaktů. Na obsah hovorů si kárně podle svého tvrzení obviněná nevzpomíná, ale z toho, že před jednáním šlo o tři telefonáty, dovozuje, že pokud se M. P. snad snažil její rozhodnutí ovlivnit, nejspíš jej odmítla.

[17] Informace po skončeném jednání (skončilo v 13.52) už podle kárně obviněné na obsah rozhodnutí nemohly mít vliv. Četnost telefonátů svědčí spíš pro to, že M. P. předával svůj telefon dalším fotbalovým činovníkům, aby se dozvěděli výsledek přímo, protože neznámé číslo by kárně obviněná nezvedla. Chce však poukázat na to, že i občanské soudní řízení je veřejné, a kdyby M. P. měl časové možnosti, mohl se zúčastnit. Případný prohrěšek tedy není toho typu, aby jím byla zpochybněna činnost kárně obviněné jako celek a bylo ji nutno odvolávat, byť dočasně, z funkce.

[18] O správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí v dané věci je kárně obviněná i nadále přesvědčena. To, zda povinnost omluvit se byla žalovanému T. K. uložena spravedlivě, bude muset kárný senát posoudit podle jejího názoru jako předběžnou otázku podle § 9 tr. ř., i když tak kárný senát zřejmě nebude činit při rozhodování o těchto námitkách. Řízení u jiného senátu totiž dosud není skončeno.

[19] Dále kárně obviněná poukázala na to, že jejím dočasným zproštěním bude zpomaleno rozhodování ve 134 běžících občanskoprávních věcech; ona sama přitom má nejméně „nedodělků“ v této agendě z celého soudu. Dotčena v těchto věcech je i zásada zákonného soudce.

II. Posouzení námitek Nejvyšším správním soudem

II. 1. Obecné úvahy

[20] Podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích *(ministr spravedlnosti může dočasně zprostit výkonu funkce soudce, je-li kárně stíhán pro takové kárné provinění, pro které je v kárné žalobě navrženo uložení kárného opatření odvolání z funkce, a to na dobu do pravomocného skončení kárného řízení.* Podle

odstavce 4 téhož paragrafu *(p)roti rozhodnutí o dočasném zproštění výkonu funkce podle odstavce 1 písm. b) může soudce do 5 pracovních dnů od jeho doručení podat námitky k soudu, příslušnému podle zvláštního právního předpisu ke kárnému řízení; podání námitek nemá odkladný účinek.*

[21] Podle § 13a zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), *(p)okud v souvislosti s podáním návrhu na zahájení kárného řízení byl soudce dočasně zproštěn výkonu funkce soudce a proti rozhodnutí o dočasném zproštění byly kárně stíhaným soudcem podány námitky, rozhodne senát nejprve o těchto námitkách, a to do 10 pracovních dnů bez jednání usnesením, kterým buď námitky zamítne, nebo dočasné zproštění výkonu funkce zruší. Obdobně se postupuje, pokud v souvislosti s podáním návrhu na zahájení kárného řízení byl dočasně zproštěn výkonu funkce státní zástupce a proti rozhodnutí o dočasném zproštění byly kárně stíhaným státním zástupcem podány námitky.*

[22] Je zjevné, že formální podmínka uvedená v § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích splněna je. Kárný návrhvatel požaduje ve svém návrhu popsáném sub I. 1. odvolání kárně obviněné z funkce soudkyně.

[23] K tomu, aby bylo rozhodnutí ministra spravedlnosti zákonné, však je třeba, aby byla splněna i podmínka v judikatuře kárných senátů označovaná jako podmínka materiální, v zákoně sice výslovně neuvedená, plynoucí však z podstaty a funkce soudů a soudců v systému dělby moci. Jí je třeba rozumět to, že okolnosti kárného stíhání, především pak rysy údajného kárně stíhaného jednání, viděny v relevantních souvislostech, vyžadují, aby kárně stíhaný soudce byl rozhodnutím ministra dočasně „vyřazen“ z běžného výkonu své funkce.

[24] Kárné řízení se soudci je záměrně koncipováno jako procedura, v níž má hlavní a poslední slovo soud, zatímco jiní aktéři této procedury, konkrétně kární návrhvatelé, kteří jsou součástí moci výkonné či se jako funkcionáři soudů podílejí na státní správě soudnictví, mají toliko roli jedné z procesních stran kárného řízení.

[25] Výjimkou je kompetence ministra spravedlnosti rozhodnout o dočasném zproštění výkonu funkce soudce. Zde je soud (kárný senát Nejvyššího správního soudu) v postavení nezávislé instance provádějící na základě opravného prostředku (námitek) soudce, jenž byl dočasně zproštěn výkonu funkce, plný a důkladný přezkum zákonnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti. Smyslem a účelem výjimečné kompetence výkonné moci zasáhnout takto do samotné podstaty funkce soudce (*de facto* jej zbavit možnosti funkci vykonávat, byť dočasně, a navíc s mimořádně závažnými dopady do materiálního zabezpečení soudce, viz § 100 odst. 2 zákona o soudech a soudcích) je možnost rychlé a efektivní reakce v situacích, jež „odstavení“ soudce od rozhodovací činnosti naléhavě vyžadují. Výjimečná a potenciálně zneužitelná kompetence ministra spravedlnosti musí být vyvážena pečlivou soudní kontrolou na základě opravného prostředku dotčeného soudce.

[26] Soud musí při rozhodování o námitkách brát v rámci posuzování materiální podmínky zákonnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti v úvahu důvody, kvůli nimž je mu kompetence k přezkumu rozhodnutí ministra spravedlnosti zákonem svěřena.

[27] Prvním důvodem je ochrana systémové role soudní moci. K tomu, aby soudní moc plnila svoji ústavní roli, je nezbytně třeba široké a skutečné rozhodovací nezávislosti soudců. Její součástí je i to, že soudce se může vnitřně spolehnout, a být si přiměřeně jistý, že vede-li spor se státem týkající se výkonu jeho funkce soudce, postaví se ústavní orgány nadané obdobným stupněm nezávislosti jako on sám v tomto sporu na jeho stranu, bude-li na jeho straně i objektivní právo. Jinak řečeno, klíčovou zárukou soudcovské nezávislosti je, aby se soudce mohl

přiměřeně spolehnout na nestrannost a rozhodovací poctivost orgánů kompetentních k posuzování jeho údajného kárného provinění a s tím souvisejících otázek (mimo jiné i zákonnosti dočasného zproštění soudce výkonu jeho funkce ministrem spravedlnosti). V tomto ohledu kárné senáty plní klíčovou funkci při ochraně systémové role soudní moci a nesmí v ní selhat, zejména nesmí podlehnout tlaku politickému, mediálnímu či tomu, co lze nazvat tlakem ulice (zjednodušenému či silně na emocích založenému hodnocení soudcovy jednání). Nesmí tedy selhat ani tehdy, je-li rozhodnutí ministra spravedlnosti o dočasném zproštění výkonu funkce určitého soudce účelové, přehnané, politicky motivované, snažící se zalíbit veřejnosti, neopřené o dostatečně silné důvody či jinak neadekvátní. Zde musí kárný senát mít odvahu vykázat ministra spravedlnosti do patřičných mezí, i když za to nezíská veřejný potlesk.

[28] Jde ostatně i o další s nezávislostí soudní moci úzce související aspekt výkonu soudnictví, a sice o ochranu zásady zákonného soudce. Ta je postavena na myšlence, že nesmí být možno manipulovat tím, který soudce soudí jakou kauzu. Pravidla pro přidělování věcí soudcům musí mít férovou, racionální a transparentní povahu. Pokud je již věc soudci přidělena, zásadně mu nesmí být odňata. Dočasné zproštění výkonu funkce určitého soudce ministrem spravedlnosti znamená, že zejména u těch věcí, které nesnesou odkladu do doby předpokládaného skončení kárného řízení, je třeba změnit zákonného soudce. Je zjevné, že pokušení ministra spravedlnosti ke zneužití své kompetence zejména v případě politicky, ekonomicky či jinak významných nebo mediálně sledovaných kauz k dosažení toho, aby ve věci rozhodoval „správný“ soudce, anebo naopak nerozhodoval soudce názorově „nepohodlný“, může existovat. Proto je třeba na takové možné pokušení myslet a důsledně mu čelit velmi přísným posuzováním ministrova rozhodnutí kárným senátem.

[29] Součástí systémové role soudní moci je však i to, že musí být vnímána veřejností jako nestranná, nezávislá, poctivá a vnitřně pevná. Ústavní pozice soudní moci je na důvěře v ni založena. Bez důvěry ztrácí soudní moc legitimitu založenou na tom, že její rozhodování má být rozumné a spravedlivé, nestranné a nezávislé, a mění se v prostou mocenskou mašinerii. Je zjevné, že vnímání soudní moci jako důvěryhodné může být narušeno, je-li proti určitému soudci zahájeno kárné řízení. Soudce se tím dostává do situace víceméně veřejného (neboť fakt vedení kárného řízení se veřejnosti zpravidla neutají, a také rozhodně není žádný důvod jej tajit) zpochybnění své profesní způsobilosti; někdy většího, někdy menšího, to závisí na povaze kárně stíhaného jednání, v každém případě však takového, které může ve veřejnosti důvěru v soudcovu schopnost kvalitního a nezávislého rozhodování významně nahlodat. Jsou-li v dané chvíli dostupné informace o soudcově jednání a jiných okolnostech s ním souvisejících takové, že by mohly vést k významné míře obecné nedůvěry v soudcovu rozhodovací činnost v době mezi zahájením kárného řízení a rozhodnutím kárného senátu o soudcově kárné odpovědnosti, je namístě mimořádný prostředek, kterým rozhodnutí ministra spravedlnosti podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích je, použít. Účelem jeho použití je ochrana důvěryhodnosti soudní moci po dobu trvání kárného řízení, tedy do doby, než bude definitivně jasno, zda se kárně stíhaný soudce dopustil něčeho nedobrého, anebo naopak nedopustil.

[30] Kárný senát při přezkumu rozhodnutí ministra spravedlnosti musí pečlivě vážit dva proti sobě stojící důležité zájmy – na jedné straně zájem na zachování nezávislosti soudní moci a ochraně zásady zákonného soudce, na straně druhé na zachování důvěryhodnosti soudní moci.

II. 2. Posouzení konkrétních okolností věci

[31] V první řadě si tedy kárný senát musel učinit předběžný a prozatímní úsudek o povaze jednání kárně obviněné, pro které je proti ní vedeno kárné řízení, a o relevantních souvislostech

tohoto jednání. Kárný senát zdůrazňuje, že se jedná o úsudek předběžný a prozatímní, činěný v zákonem předepsané krátké lhůtě (§ 13a věta první zákona č. 7/2002 Sb.), a proto neopřenesený o nic jiného než o analýzu tvrzení zainteresovaných osob a další dostupné podklady, zejména o listiny tvořící obsah spisů kárných věcí. Tento úsudek tedy je nutně toliko omezeně spolehlivý, založený ve významné míře na odhadu a domýšlení si skutkově nejasných otázek, a může být zcela zásadně korigován zjištěními a právními úvahami učiněnými v dalším postupu kárných řízení. Rozhodnutí o námitkách nelze v žádném ohledu vnímat jako náznak, jak kárný senát rozhodne ve věci samotné.

[32] V nyní projednávané věci bylo rozhodnutí ministra spravedlnosti vydáno v souvislosti s údajným kárným deliktem spočívajícím v tom, že kárně obviněná měla jednak neoznámít předsedovi soudu podle příslušné zákonné úpravy (§ 15 odst. 1 věta první o. s. ř.) skutečnosti, pro které je vyloučena z projednávání věci sp. zn. 98 C 10/2016, jednak postupovat v řízení v této věci zaujatě ve prospěch té ze stran sporu, k níž měla mít pozitivní vztah osoba, s níž kárně obviněnou pojil blízký vztah, jenž měl být podle § 15 odst. 1 o. s. ř. důvodem vyloučení z projednávání věci, avšak nebyl patřičně oznámen. Řečeno jednoduše a konkrétně – kárně obviněná je kladeno za vinu, že měla blízký vztah s M. P., který měl zájem na tom, aby ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 uspěli jeho blízcí kolegové z Fotbalové asociace České republiky, žalobci R. B. a D. D. Kárně obviněná měla podle kárného navrhovatele tento blízký vztah k P. nejen zamlčet, ale dokonce v řízení jednat tak, že žalobcům pomohla svým jednostranným postupem k vítězství. Kárný navrhovatel sice výslovně neuvádí, že kárně obviněná postupovala v řízení zaujatě ve prospěch žalobců B. a D. PROTO, že měla blízký vztah s M. P. Z jím líčených skutkových okolností průběhu jednání ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 však tento závěr lze vcelku jednoduše vyčíst. Podle kárného navrhovatele kárně obviněná zcela jednostranně přistupovala k provádění důkazů navržených žalovaným (v zásadě paušálně odmítla vyslechnout jím navržené svědky pro jejich jí *a priori* vnímanou nevěrohodnost nebo pro nepřímou jejich svědeckví). Navíc byla bezprostředně před jednáním i po něm v opakovaném telefonickém styku s M. P., což naznačuje, že tento se o jednání ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 zajímal.

[33] Je zřejmé, že pokud by se kárně obviněná skutečně dopustila jednání popsaného kárným navrhovatelem, šlo by o kárné provinění mimořádné závažnosti, fatální zpronevěření se soudce své funkci. Pokud by se věci vskutku odehrály tak, jak líčí kárný navrhovatel, je stěžejní představitelné, že by kárně obviněné mohlo být uloženo jiné kárné opatření než odvolání z funkce soudce. Bylo by dokonce možno zamýšlet se i nad tím, zda jednáním kárně obviněné nemohl být spáchán trestný čin, například podle § 329 odst. 1 písm. a) či c) trestního zákoníku.

[34] I kdyby v kárném řízení nevyšlo najevo, že kárně obviněná se jednostranného postupu v řízení ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 dopustila PROTO, že měla blízký vztah s M. P., nýbrž BEZ příčinné souvislosti s tímto vztahem (třeba v důsledku svých obecných „insiderských“ znalostí fotbalového prostředí, které by vedly k jejím *a priori* existujícím náhledům na potenciální stranami navržené svědky), jednalo by se o porušení povinnosti nestrannosti a nezaujatosti soudce a neobjektivní, jednostranný úsudek při rozhodování, což by s nikoli malou pravděpodobností mohlo vést k uložení kárného opatření v podobě odvolání z funkce soudce.

[35] Rozhodné skutkové okolnosti přitom jsou v návrhu kárného navrhovatele tvrzeny plausibilně a logicky konsekventně a nejsou v zásadě zpochybněny ani obranou kárně obviněné.

[36] Blízký vztah s M. P. v minulosti ani komunikaci s ním bezprostředně před jednáním ve věci sp. zn. 98 C 10/2016 a po tomto jednání kárně obviněná nepopírá, pouze z těchto faktů činí jiné právní závěry než kárný navrhovatel a zčásti jiné závěry skutkové (o povaze vztahu M. P. ke kauze sp. zn. 98 C 10/2016). Navíc argumentace, že M. P. neměl k žalobcům, zejména R. B., žádný blízký a pozitivní zájmový (spojenecký) vztah, se opírá pouze o popis jejich vzájemného

vztahu formálního v rámci hierarchie funkcionářů Fotbalové asociace České republiky, nikoli však o analýzu skutečných mocenských a zájmových vztahů v rámci asociace.

[37] I skutečnost, že v uvedené věci kárně obviněná postupovala zejména ohledně provádění důkazů jednostranně ve prospěch žalobců B. a D., jeví se být *prima facie* kárným navrhovatelem tvrzena z rozumných a přesvědčivých důvodů. Kárný navrhovatel se v tomto ohledu opírá o vcelku jednoznačně vyznívající rozhodnutí odvolacího soudu (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, sp. zn. 22 Co 293/2016, kde odvolací soud přikázal, aby „věc v dalším řízení projednal a rozhodl jiný samosoudce, neboť v řízení došlo k mnoha závažným vadám“, s tím, že „úkolem nového samosoudce bude v první řadě posoudit věc objektivně a bez jakéhokoli předsudku“).

[38] Propojení výše uvedených jednotlivých skutkových okolností, z nichž každá by mohla sama o sobě být dobře vysvětlitelná a z hlediska možné kárné odpovědnosti „nevinná“, v osobách, čase a materií (tj. zájem M. P., osoby s blízkým vztahem ke kárně obviněné, o kauzu posuzovanou kárně obviněnou, pravděpodobné důvody a povaha tohoto zájmu a výsledek zřejmě jednostranného postupu kárně obviněné v této kauze, jenž P. nejspíše vyhovoval) vytváří vysoký stupeň podezření, že kárně obviněná v dané věci nejednala *lege artis*. Jinak řečeno, ve věci se objevuje příliš mnoho okolností najednou, jež míří směrem, který má a musí být velmi pečlivě a do hloubky zkoumán z hlediska možné kárné odpovědnosti kárně obviněné, neboť jde o okolnosti potenciálně mimořádně závažné.

[39] Okolnosti kárného řízení ve věci sp. zn. 16 Kss 1/2018, zejména povaha skutku kladeného v něm za vinu kárně obviněné a zatím dostupné informace o tom, zda je pravděpodobné, že se skutek stal a že může být kárným proviněním, tedy znamenají pro soudní moc významné ohrožení její důvěryhodnosti, na což je třeba adekvátně reagovat. Adekvátní reakcí je „postavení kárně obviněné mimo službu“, tedy slovy zákona dočasné zproštění funkce soudkyně do doby, než bude v kárném řízení postaveno na jisto, zda se jednání kladeného jí za vinu dopustila, nebo nikoli, a pokud ano, v jaké míře a s jakými dopady na výkon soudnictví. Dočasné zproštění funkce soudce je v tomto případě nástrojem předběžné opatrnosti. Má po dobu do konečného rozhodnutí zajistit, že případná rozhodnutí či jiné úkony, které by kárně obviněná v mezidobí jako soudkyně „ve službě“ učinila, nebudou právně ani jinak (ve veřejné diskusi, politicky apod.) zpochybňovány s argumentem, že mohou být podobně jednostranné, zaujaté či dokonce pokřivené nelegitimními vlivy jako ty, kvůli nimž je v nynější věci kárným navrhovatelem požadováno uložení nejprísnějšiho kárného opatření. V daném případě je při zvážení okolností případu třeba dát přednost ochraně důvěryhodnosti soudní moci před konkurující hodnotou, tedy ochranou rozhodovací nezávislosti kárně obviněné soudkyně a ochranou zásady zákonného soudce, jakož i požadavkem patřičně rychlého fungování soudů.

[40] Pokud by kárně obviněná byla v kárném řízení shledána vinnou a odvolána z funkce soudce, nebude se již od okamžiku účinnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti na výkonu soudnictví vůbec podílet. Pokud by bylo shledáno, že se sice kárného provinění dopustila, avšak povaha a intenzita provinění není taková, aby zavaděla důvod k jejímu „propuštění ze služby“, bude pokračovat v rozhodovací činnosti, přičemž bude na veřejnosti a adresátech její rozhodovací činnosti, aby kárnému senátu uvěřili, že kárně obviněnou „ve službě“ ponechal s pečlivě uváženým přesvědčením, že výkonu soudnictví je i přes své selhání jinak schopna. Podobně by tomu bylo, pokud by kárný senát dospěl k závěru, že se kárně obviněná žádného kárného provinění nedopustila – i zde je na veřejnosti a adresátech rozhodovací činnosti kárně obviněné, aby kárnému senátu uvěřili, že její věc posoudil pečlivě a s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem, a že se tedy na úsudek kárného senátu ohledně dalšího působení kárně obviněné při výkonu soudnictví může přiměřeně spolehnout.

II. 3. Závěr

[41] S ohledem na výše uvedené úvahy kárný senát dospěl k závěru, že námitky kárně obviněné proti rozhodnutí ministra spravedlnosti o tom, že se kárně obviněná podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích dočasně zprošťuje výkonu funkce soudce, jsou nedůvodné. Proto tyto námitky zamítl.

II. 4. Účinky rozhodnutí o dočasném zproštění výkonu funkce soudce

[42] Ten, kdo byl podle § 100 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích dočasně zproštěn výkonu funkce soudce, se od účinnosti rozhodnutí (§ 100 odst. 3 ve spojení s § 99 odst. 2 zákona o soudech a soudcích) nesmí podílet na výkonu soudnictví. Zejména nesmí rozhodovat ve věcech mu přidělených a činit v nich jiné úkony. Není povinen podílet se na běžném chodu soudu; je však povinen poskytnout soudu součinnost potřebnou k novému uspořádání věci v souvislosti k rozhodnutím o dočasném pozastavení výkonu funkce soudce, zejména předat spisy či jiné věci týkající se rozhodovací činnosti a poskytnout informace o tom, co bylo ve věcech dosud činěno, není-li to patrné ze spisu.

[43] Soud, jehož soudci byl dočasně pozastaven výkon funkce soudce, je povinen zajistit další výkon soudnictví ve věcech přidělených dosud dotyčnému soudci. S přihlédnutím k okolnostem a povaze těchto věcí je třeba přidělit je jinému soudci uplatněním již existujícího pravidla uvedeného v rozvrhu práce, případně změnou rozvrhu práce (§ 41 odst. 2 věta druhá zákona o soudech a soudcích), nebo, snesou-li odkladu bez činění úkonů v nich, vyčkat výsledku kárného řízení.

[44] Kárný senát usiluje o pokud možno rychlé projednání kárných věcí soudce, jemuž byl dočasně pozastaven výkon jeho funkce.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu